

Què voleu, una carretera segura o amb els rètols en català?

Una brigada ha rebut una trucada i s'ha posat a recórrer la via amb nocturnitat i espanyolera per arrencar l'accent dissident

Marta Rojals

23.02.2026 - 21:40

Actualització: 24.02.2026 - 08:32

@replicanta

Feia temps que no circulava per la AP-7 i no me n'havia adonat: a partir d'un punt, València ja ha perdut l'accent dels rètols principals. En plena crisi de les infraestructures, aquí sí que han estat diligents amb els problemes reals de la gent. Fins el govern més progressista de la història d'Espanya –que essent d'Espanya tampoc no és dir gaire– ha cuitat a respondre al caprici anihilador dels ultres perquè es faci la seua voluntat en terra rebel. Això vol dir que una brigada ha rebut una trucada i s'ha posat a recórrer la via amb nocturnitat i espanyolia per a arrencar l'accent dissident, aquest bocinet de plàstic que arriba a dir tant amb tan poca superfície adherida.

Als representants catalanòfobs no se'ls ho pot recriminar: a diferència dels contraris, ells compleixen les lleis que fan. Reescriure la història també tracta d'això: d'esborrar la memòria continguda en la toponímia per a les noves generacions que comencen a descobrir el món. A la xarxa X corren testimonis de la taca d'oli de la reescriptura, com l'usuari que penja imatges dels senyals viaris que abans indicaven Barberà [del Vallès] i ara Barberá, com la Rita; de la mateixa manera, Montornès [també del Vallès] ara és Montornes, deslliurat de l'accent propi, i de passada, aplanada la seua tònica com per bota militar; “Girona Sud” ja és “Girona Sud /Sur”, per si algú mai s'hi havia perdut; Alacant és del tot Alicante, i amb la indicació en àrab al costat, perquè al final resulta que en castellà no s'entén tothom.

Al tram de la N-420 entre Falset i Móra fa anys que hi ha retolat un tal “L'ull de l'Asmá”, cosa que em va fer demanar a les xarxes, retòricament, si devien encarregar els senyals als viquipedistes espanyols. Tenia al cap l'exèrcit digital que es dedica a vandalitzar la Viquipèdia i el Google Maps per tornar a passar pel traductor franquista els noms dels nostres carrers, pobles i ciutats. Doncs no m'equivocava de gaire: si no m'han informat malament, el Servei Català de Trànsit encarrega la retoleria a través de la DGT espanyola, on els funcionaris de la cosa, com els maquinistes i els jutges colonials, trepitgen com volen els dissenys de la Generalitat.

La castellanització dels rètols del país és més greu en la mesura que, si algun dia ens tornen a governar catalanistes, no gosaran de revertir-la perquè no sigui dit que malgastem diners

públics per posar o treure accents. En això, l'anticatalanisme els pot donar unes quantes lliçons: quan entra a governar, ho hem vist a les Illes i al País Valencià, és capaç de retrocedir cinquanta anys en un dia sense despenjar-se, mentre que naltros, que uix i que aix, sobretot que un senyor de Burgos no se'ns pugui molestar.

Ho sabem per experiència: cada pam reulat alegrement a favor del castellà, costa déu i ajuda de remuntar per tornar on érem, on havíem estat. És la nostra finestra d'Overton particular: la catalanofòbia que no tenia recorregut durant la recuperació postfranquista, posa-hi als primers anys noranta, s'ha anat tornant acceptable dins la societat catalana fins al punt que hi hem acabat adaptant les nostres renúncies nacionals, el nostre model econòmic, les nostres lleis –i ara deu tocar els senyals de les carreteres. Ha passat amb la inoculació progressiva de castellà a la televisió pública, al parlament, als fullets dels ajuntaments grans, a la correspondència institucional, als formularis del CAP: ara, qui pretengui recatalanitzar aquests àmbits es trobarà de cara fins i tot els catalanistes de fa quaranta anys. M'hi podria jugar el patrimoni que no tinc. Un cas d'aquests d'amor d'esclau és el del topònim franquista “Cabacés”, al Priorat, una grafia sense sentit que defensen amb dents i ungles la majoria dels vilatans i el seu ajuntament independentista (!), per a desesperació dels reivindicadors del Cabassers en català. Perquè vegem fins a quin punt som especials.

Tornem a la carretera que ens ocupava per fer les últimes reflexions col·laterals, perquè vam voler autopistes de franc com els espanyols i no podíem pas esperar que ens sortiria de franc, com als espanyols. Allò que dèiem dels passos retrocedits: al final, les acabarem pagant una altra vegada i encara tindrem la torna de la xarxa retolada en castellà. Així, quan rodaràs per aquesta espina dorsal que travessa els Països Catalans, cada senyal t'haurà de recordar qui mana. Vista la facilitat amb què se'ns fan el riu a sobre sense reacció institucional, no ens hauria d'estranyar que el poble digne es despertés d'un sotrac després de somiar grues i pintures i esprais.

I una més: a l'era que el màrqueting ja ho domina tot, els senyals viaris esdevenen una publicitat que no es paga amb pessetes. La AP-7 la recorren desenes de milers de vehicles al

dia, i en alguns trams arriba al centenar de miler, entre locals i visitants. Això són molts ulls i molta memòria per esborrar i reprogramar, tanta com la de totes les veus que al llarg dels segles han dit els noms retolats amb tots els nostres accents; perquè la toponímia revela escandalosament la llengua pròpia de la terra que trepitgem, el poder de canviar-la és més que un poder: el tenen els pares sobre els fills, els inventors sobre els invents, els conqueridors sobre els terrenys conquerits. Però, és clar, revelar aquesta intenció primera encara és massa impopular, com amb el debat del burca d'aquests dies, que la manera de colar-la és invocar raons de seguretat. Preparem-nos, perquè ja coneixem de la sanitat aquest argument que ve a dir, implícitament o explícitament, que el català mata; tard o d'hora, sentirem algú que pronunciarà: què t'estimes més, una carretera segura o una carretera senyalitzada només en català?

P.S. Informació de servei per a quan us trobeu els topònims colonitzats al Google Maps: l'altre dia, a X, l'irreductible Albert Cuesta ens convidava en primer lloc a comptar fins a deu, perquè l'[Aliança per la Presència Digital del Català](#) ja hi és a sobre i els solen fer cas, i ens explicava com hem de procedir individualment: “El remei més efectiu sol ser notificar la incidència amb l'enllaç que hi ha al peu de la versió web. Google llegeix més això que les queixes a les xarxes socials.” No ho direm mai prou: davant de la inoperància de les administracions, tenim una societat experta i organitzada que no ens la mereixem.